

siger, at det indebærer en markant risiko for at drive de samlede offentlige udgifter i vejret, uden at vi får en beskæftigelsesindsats, der bliver bedre af det. Der må man spørge sig selv, hvem det dog er, der har interesse i det. Det minder mest af alt om diskussionen på sundhedsområdet, hvor regeringen i en lang periode har overkompenseret de private sygehuse, ikke for at hjælpe de syge, men for at fremme en privat sundhedssektor. Som sagt har vi ikke noget imod udllicitering, men vi kan ikke forstå, hvorfor kommunerne skal belønnes for at udllicitere til nogle, som hverken gør det bedre eller billigere.

Samlet set vil jeg sige, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte den jobcenterreform, der ligger her, især på grund af de fire punkter, jeg lige har nævnt. Men jeg vil gerne slutte på en konstruktiv måde og sige, at vi håber, at vi på et eller andet tidspunkt i fremtiden kan få det samme flertal om indsatsen, om organiseringen, og jeg håber, at vi også på det tidspunkt kan opnå en opbakning fra arbejdsmarkedets parter, der er stået fuldstændig af på den her jobcenterreform. For det tjener de ledige i Danmark, at vi fortsætter med at inddrage arbejdsmarkedets parter, og at vi fortsætter med at have brede flertal frem for den her type reformer, der bliver lavet en søndag eftermiddag i Finansministeriet.

Kl. 19:20

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Jeg ser ikke, at der er korte bemærkninger til ordføreren. Så tak til ordføreren. Vi fortsætter i ordførerrækken, og den næste ordfører er fru Line Barfod, Enhedslisten. Værsgo.

Kl. 19:20

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Man hører jævnligt regeringen tale varmt for den danske model. De påstår, at de er store tilhængere af, at det i høj grad er arbejdsmarkedets parter, der skal regulere forholdene på arbejdsmarkedet. Man hører om, hvor glade de er for flexicurity. Den tidligere beskæftigelsesminister har rejst rundt i hele verden for at fortælle om flexicurity. Men det, regeringen gør her, er jo det stik modsatte, og jeg synes, at det, man skal måle en regering på, ikke er, hvad den går rundt og prøver at sælge sig selv på, men på, hvad den rent faktisk gør.

Her gennemfører man en total omlægning af arbejdsmarkedets indsatsen i Danmark, stik imod det, arbejdsmarkedets parter ønsker, og ikke bare stik imod det, de ønsker, men man gør det,

som de kraftigt advarer imod. Det er ikke kun fagbevægelsen, der er imod det. Det er i høj grad også arbejdsgiverorganisationerne, som er lodret imod det, som regeringen og Dansk Folkeparti her vil gennemføre, fordi det vil være ødelæggende for det danske arbejdsmarked.

I forhold til flexicurity, som man har rost så meget, og som jo handler om, at vi har et arbejdsmarked, der på den ene side er enormt fleksibelt i forhold til at kunne fyre folk og hurtigt kunne få folk i arbejde igen, og på den anden side giver dem, der bliver arbejdsløse, en vis social sikkerhed, så har regeringen lige siden sin tiltræden arbejdet på at udhule sikkerhedsdelen, securitydelen, ved konstant at skære i de forskellige ydelser og også ved at udhule dagpengene ganske betragteligt. Det, de så går ind og gør her, er, at de også i stort omfang fjerner fleksibilitetsdelen. De går ind og gør i høj grad arbejdsmarkedet langt mindre fleksibelt.

I stedet for at have et arbejdsmarked, som dækker større områder, hvilket jo har været helt naturligt i Danmark, hvor der tænkes på tværs af kommunegrænserne, og hvor der overhovedet ikke tænkes på kommunegrænser, men hvor der ses på de forskellige virksomheder i området og på, hvor der er brug for arbejdskraft, hvad der kan laves af omskolingsforløb, uddannelsesforløb osv., så folk kan komme i arbejde, så går man nu ind og sætter en række hegn rundt om hver eneste kommune.

Man ser på, hvor det økonomisk vil være mest fornuftigt for en kommune, mens man ikke ser på, hvad der er bedst for arbejdsmarkedet, og ikke ser på, hvad der er bedst for de arbejdsløse, men derimod ser på, hvad der her og nu er bedst for kommunekassen. Det kan nemlig blive rigtig, rigtig dyrt, hvis kommunen ikke gør det. Så kan det betyde, at kommunen må lukke skoler, plejehjem, børnehaver osv., og derfor vil kommunerne i stort omfang gøre det, som regeringen ønsker, og se på kommunekassen.

Hvis man i den her model ser på kommunekassen, så betyder det altså, at det bedst kan betale sig for kommunen at forhindre, at nabo-kommunerne får deres borgere i arbejde, og sørge for, at kommunen får sine egne borgere i arbejde.

Det er en højst besynderlig tilgang til arbejdsmarkedet, og jeg synes, at det er svært at forstå, at regeringen, på trods af at den er så optaget af privatisering, alligevel er så ligeglad med, at den smadrer den mulighed, som vi har, for at have et godt, sammenhængende arbejdsmarked.